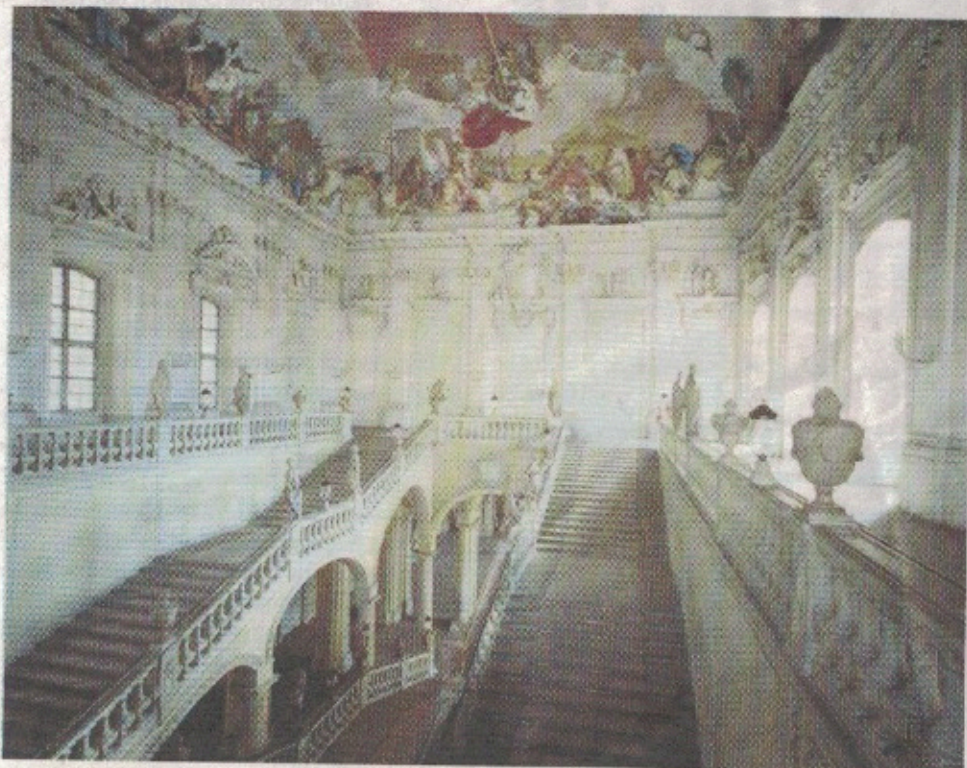

Barok som pulserende nutid

Fantaserer De også om at overnatte i en af salene på et stort kunstmuseum? Nærværende anmelder drømmer om at lytte til Steve Reich i Residenz-slottet i Würzburg, hvor den venetianske maler Tiepolo omkring 1750 skabte historiens nok største loftsmaleri.

AF PETER JOHANNES ERICHSEN

Tivolis Koncertsal: Music for 18 Musicians af Steve Reich. Ekkozone ledet af Mathias Reumert. Fredag 10. juni.

Garnisons Kirke: Watermusic af Händel og Telemann. Concerto Copenhagen ledet af Lars Ulrik Mortensen. Fredag 10. juni

Vil det ikke være lokkende at opnå det privilegium at kunne overnatte i en af salene på et stort kunstmuseum? Ideen er ført ud i det absurde i en række groteske film om nat på museer. Men det er den helt private reelle dvælen blandt nærliggende malerier, jeg tænker på. Oliefremgang i

Nogle gange kan et maleri vente århundereder på sin adækvate musik. Forleden fattede man netop dét. Som optakt til KLANG, Københavns Avantgarde Musik Festival, blev Steve Reichs nyklassiker *Music for 18 Musicians* fra 1976 opført i Tivolis Koncertsal med ensemblet Ekkozone under ledelse af Mathias Reumert. I lidt under en time kommer man ind i et farvemættet fjedrende flow af uophørligt repeterende musik, lagt ud til fire sangere, fire flygler, tre marimbaer, to klarinetter, to xylofoner, en cello, en violin og endelig en vibrafon, som Mathias Reumert ved denne lejlighed stod for.

FOTOS: SCANPI

Af PETER JOHANNES ERICHSEN

Tivolis Koncertsal: Music for 18 Musicians af Steve Reich. Ekkozone ledet af Mathias Reumert. Fredag 10. juni.

Garnisons Kirke: Watermusic af Händel og Telemann. Concerto Copenhagen ledet af Lars Ulrik Mortensen. Fredag 10. juni

Vil det ikke være lokkende at opnå det privilegium at kunne overnatte i en af salene på et stort kunstmuseum? Ideen er ført ud i det absurde i en række groteske film om nat på museer. Men det er den helt private reelle dvælen blandt natlige malerier, jeg tænker på. Oliefarverne i sig selv vil gøre deres til, at billederne bevarer deres puls også i mørke. Men stilheden vil være intetsigende. Mon De ikke vil betinge Dem, at der spilles musik fra perioden? De må dog erindre, at malerkunsten altid har været forud for musikkunsten. Overnatter De i en sal med Turner, er det ikke sagen at spille Beethoven, selvom de var samtidige. Stemningen findes musikalsk først hos Debussy.

Nogle gange kan et maleri vente århundereder på sin adækvate musik. Forleden fattede man netop dét. Som optakt til KLANG, Københavns Avantgarde Musik Festival, blev Steve Reichs nyklassiker *Music for 18 Musicians* fra 1976 opført i Tivolis Koncertsal med ensemblet Ekkozone under ledelse af Mathias Reumert. I lidt under en time kommer man ind i et farvemættet fjedrende flow af uophørligt repeterende musik, lagt ud til fire sangere, fire flygler, tre marimbaer, to klarinetter, to xylofoner, en cello, en violin og endelig en vibrafon, som Mathias Reumert ved denne lejlighed stod for.

Værket sammenlignes med en gåtur i New York, med byens klare kvadratiske gadenet fyldt med pulserende liv. Der opereres med 11 akkorder, som uden stop afløser hinanden, så hver af dem både indeholder blomstring og død.

DET hele er spændt ud i en usvigelig barok symmetri – fint på sin plads i Tivolis Koncertsal, som Steve Reich selv har sagt god for til værkets udfoldelse. Ideen om at

lukke øjnene og lade sig færgе til New York er ikke spændstig nok. Synet af det pragtfulde ensemble med de flankerende messende kvinder danner en frise af besættende fremdrift – og så falder jubelønsket én ind: At være i Residenz-slottet i Würzburg, hvor den venetianske maler Tiepolo omkring 1750 skabte verdensens nok største loftsmaleri. I hvert fald det guddommeligt mest svævende, hvor verdensdelene med løbsk fantasi og egenrådige figurer bolttrer sig mellem hinanden, hensat i den sarteste pasteltilstand som senbarokkens måske ypperste blomst. Et mirakel, at den findes, for i 1945 sank det meste af den store Residenz i grus. Arkitektur er ømfindtligere end partiturer, når det gælder bomber. Pointen er, at man nok slet ikke skal spille barokmusik for turistskarerne eller den enkelte, når folk lægger hovedet tilbage. Det vibrerende flow i Tiepolos verdensbillede kan netop kapriciøs minimalisme gøre levende. Steve Reichs musik vil kunne pege det store overdækkede trapperum i Würzburg videre ud i evigheden.

SAMME dag som Tivoli-koncerten fandt der en barokkoncert sted i den rokokomilde Garnisons Kirke. Ensemblet Concerto Copenhagen gentog i jubilæumshumor det program, som Coco under Lars Ulrik

Mortensen indledte sit virke med i 1991. *Watermusic* var som dengang titlen på koncerten. At Händels kostelige lejlighedsværk til brug for en kongelig sejlads på Themsen dannede slutpunktet giver sig selv. Lars Ulrik Mortensen havde valgt tolv satser fra de tre suiter, som *Watermusic* består af. Mest elsket af alt er nok de kække horn-refræn, der dukker op med gjaldende festlighed et par gange her mestret på ventilløse horn af Anneke Smit og Alice Kingham. Stateligt og skrøbeligt samme tid. Det tegner jo hele Cocos klang til den næsten raderende klarhed i modsætning til den tidligere velpolstrede skyggefuldhedsopførelsespraksis med barokmusik. Men så er det også her, at man ikke længere i tankerne løfter blikket mod Tiepolos farvefest, men bliver hængende ved kirkerummets hvidhed. Det himmelhenrykte publikum synes at få lov at de er omfavnet af barokken, men Coco musicerer skyggeløst i sin overeksponering. Malerkunstens chiaroscuro/clairoboscuro indfinder sig ikke. Den kætterske barokelsner sig efter Cocos renfærdige kobberstikslud tilbage til sit lønkammer og spille *Watermusic* i en aftapning med Riccardo Muti og Berlinerfilharmonikerne. Så vendte okkerfarverne tilbage. Lige nu er det ikke tone at svælge sådan i barokken. Det må gå stille med.

ordrupgaard

BØRSEN:	KRISTELIGT DAGBLAD
JYLLANDS POSTEN	VILLABYERNE
BERLINGSKE	POLITIKEN

Hjemme hos
Hammershøi

Forlænget
til 7. august

ordrupgaard.dk